

Damijan Sofronievski, vrhunski balinar

O vrhunskem balinarju Damijanu Sofronievskemu je zbranih že kar nekaj podatkov, na primer: Ivan Breznik – Jani, Balinanje - športna panoga z največ svetovnih prvakov v Škofji Loki; Dosežki tekmovalcev v Balinarskem športnem društvu (BŠD) Trata – Damjanovi uspehi so podčrtani; utemeljitve za prejeta priznanja, pa verjetno še kaj. V razgovoru z Ivanom Križnarjem je Damjan k gradivom dodal naslednje:

”Rojen sem bil 14. novembra 1979 v Kranju; oče Aleksander, mati Breda. Imam dva polbrata. Trenutno živim v Ljubljani v izvenzakonski zvezi z Andrejo Kokelj. Imava dojenčka Anžeta. Po poklicu sem mizar, zaposlen na Zavodu za šport v Škofji Loki kot čistilec športne dvorane s pripadajočimi prostori. Po potrebi opravljam tudi druga dela: pomoč pri organizaciji prireditev, popravila orodij in vadbenih pripomočkov in zagotavljanja reda in discipline pri uporabi skupnih prostorov.

Že kot otrok sem imel rad različne športe. Pri starem očetu v Medvodah sem igral nogomet, z 11 letom pa začel balinati v BŠD Trata. Ne vem, da bi me za ta šport kdo nagovoril ali celo navdušil. Igra mi je bila vseč in to je vse. V sezoni 1991/92 sem začel z vadbo in treningi, tekmoval pa najprej na nižji ravni, kasneje pa na območju Gorenjske. Treniral sem resno in hitro napredoval. Gorenjska je v tistem času imela nekaj zelo dobrih balinarskih društev, odličnih posameznikov pa toliko, da bi lahko sama sestavila slovensko reprezentanco. S 15 letom sem tekmoval v treh starostnih skupinah, kadeti, mladinci in člani. V društvu sem spoznal Uroša Veharja. Čeprav je bil nekaj let starejši, sva hitro postala dobra prijatelja. Najin trener je bil Ivan Breznik – Jani, vrhunski strokovnjak in začetnik balinanja na Trati. Ima največ zaslug, da sva z Urošem, kasneje pa tudi z drugimi balinarji društva, dosegli (osvojili) toliko državnih, evropskih in svetovnih zmag (glej prilogo I). Ob odličnem trenerju, dobrih pogojih dela in vztrajnostjo pri vadbi je prišla do izraza tudi nadarjenost za ta šport. Brez garanja, talenta in kančka sreče v vrhunskem športu danes ne pomeniš nič. Priznam, nekajkrat sem do dobljene igre prišel tudi po sreči. Ko so prišli zares vrhunski rezultati sem dobil ponudbe za igranje v tujini (Italija, Hrvaška). Odločil sem se za igranje v Italiji in tako postal profesionalec. Status profesionalca mi finančno ni pomenil veliko, dalo se je živeti, kaj več pa ne. V sedanjem času so zaslužki bistveno boljši.

V tekmovalno balinanje sem vključen že več kot 27 let in kaže da bom nekaj časa še zraven. Vsa ta leta, razen časa, ki sem ga preživel v Italiji (2002-2005) sem vsestransko povezan z matičnim društvom: tekmujem, sodelujem pri

organizaciji prireditev, sem član upravnega odbora itd. V zadnjih letih tekmujem v ligi, pokalnem tekmovanju in se udeležujem mednarodnih turnirjev v Italiji in na Hrvaškem. Kot igralec zelo pogrešam vrhunsko usposobljenega trenerja. Tudi v ostalih vadbenih skupinah je problem isti. Učenje tehnike novih elementov, premagovanje igralne krize in vzdrževanje kondicije so dolžnosti trenerja. Naše tekme so zahtevne in že v ligi nekatere trajajo od 4 - 5 ur. Zelo koristni bi bili tudi nasveti o prehrani tekmovalcev. Poškodb v našem športu praktično ni, so pa na daljši rok kolenski sklepi zelo izpostavljeni obrabi hrustanca. Zanimivo je, da sem na vsaki tekmi, ki je traja več ur moral nekaj zaužiti. To so bili energetske priboljške, običajno kaj sladkega, nikoli pa ne prepovedana poživila. V Italiji pred tekmo nisem jedel drugega kot makarone, med tekmo pa pil samo vodo. Rezultati so bili enkrat boljši, drugič slabši, čeprav sem enako ali celo pospešeno treniral. Po mojem tekmovalnem okusu so bili najboljši pogoji za tekmo takrat, ko je bilo v dvorani veliko gledalcev, sproščeno vzdušje, močni (kvalitetni) nasprotniki in primerna motivacija. Kot po pravilu sem v takih okoliščinah uspešno tekmoval. Spominjam se tiste velike zmage, ko sem prvič postal svetovni prvak (Kranj, 2001). V areni je bilo 2-3 tisoč gledalcev, slišal sem jih, videl pa ne. Bil sem v transu. Pred seboj sem videl samo balinčica, vse drugo je bilo izven mene. Na čisto drugačen način pa sem vso stvar, tudi ceremonial, podoživljal doma potem, ko sem si ogledal posnetek tekme. Takrat šele sem videl, kako se je ta zgodba odvijala v resnici. Naj dodam še to, da za izboljšanje rezultatov nisem nikoli zaužil prepovedanih stimulansov. Tudi dogovorov o rezultatih tekem se v našem društvu nismo šli. Bili smo tekmovalno tako uspešni, da nam to tudi ne bi bilo potrebno. Sam sem bil vedno za *fair play* tako v športu kot na sploh. Na koncu pa še nekaj stavkov o tremi. Prva leta balinanja sem imel kar precej tekmovalne treme. Sedaj jo je bistveno manj, ta pa mi koristi zlasti pri zbranosti nastopanja. Moja trema je odvisna od trenutne forme, ranga tekmovanja in gledalcev. Lahko rečem, da sami tremi nisem nikoli popolnoma podlegel. Poznam tekmovalce, ki imajo s tremo velike težave«.

Zapis pripravil: Ivan Križnar, Škofja Loka, 2018